

28 mei – 01 juni

De zwartkijker
ziet de zon 's morgens al ondergaan.

Duisternis kun je met duisternis niet bestrijden,
alleen het licht kan dat.
Haat kun je met haat niet bestrijden,
alleen de liefde kan dat.

Deel je brood en het smaakt beter,
deel je geluk en het wordt groter.

In memoriam Phil Bosmans, + 17 januari 2012

DE BIJBELSE DROMER...het verhaal van Jozef.

Jozef in de put

Weet je, eigenlijk was die dag mooi begonnen.
De zon scheen en ik had schitterend gedroomd.
Ooit zouden mijn broers voor mij buigen.
Je had ze moeten zien kijken,
wanneer ik het hun vertelde.
Maar ik kan mijn dromen toch niet veranderen zeker!
Zoals elke morgen vertrokken ze al vroeg met de kudde.
Toen ze al een tijd weg waren,
vroeg vader me om ze eten te brengen.
Ik deed de mooie mantel aan die vader voor mij had laten maken,
nog iets waar mijn broers stikjaloers op waren.
Eigenlijk had ik het kunnen voelen aankomen.
Ik bedoel,
ik had kunnen weten dat de broers me niet echt met open armen zouden ontvangen.
Maar ik leefde nog in mijn droom.
Wie zou mij kwaad willen doen?
Misschien had ik nog kunnen begrijpen dat ze me zouden pesten of zelfs slaan,
maar dat alles zo uit de hand zou lopen...
Reeds van ver zag ik dat ze samen gingen staan.
Ze waren blijkbaar in een hevige woordenwisseling.
Klaarblijkelijk ging het over mij, want nu en dan keken ze in mijn richting.
Toen ik vlakbij was, begonnen ze:
"Ha, dromer", zei Juda, en hij gaf mij een harde stomp.
"Wel, wel, met je mooie mantel", treiterde Levi,
en hij stampte zo hard dat ik op de grond viel.
Wat er daarna allemaal gebeurde, kan ik niet meer vertellen,
het ging ook zo snel.
Ik weet alleen dat ik nog wat stompen en slagen kreeg,
ik voelde hoe mijn mooie mantel werd afgerukt, ...
Ten slotte werd ik in een uitgedroogde waterput geworpen.
Ik voelde hoe mijn oog dik werd, en ook mijn been deed pijn.
Waar was ik nu met al mijn mooie dromen?
Waar was nu die God die mij zou laten heersen?
Was alles dan maar verbeelding?
Een mooie God is het, mij zomaar in de steek laten...
De zon scheen onbarmhartig.
Ik hoorde mijn broers overleggen;
wat konden ze met mij aanvangen?
En wat zouden ze aan vader zeggen?

Ik ben zijn lievelingszoon, de oudste van zijn lievelingsvrouw.

“Weet je wat?

We dopen zijn kleed in wat bloed van een schaap
en zeggen vader dat we het zo gevonden hebben.

Hij zal wel denken dat zijn lievelingetje door één of ander wild dier werd verscheurd.”

Dat konden ze toch niet doen!

Vader zou gek van verdriet worden!

Zoiets overleeft hij niet.

Intussen dacht ik ook aan mijn lot:

”Wat gaan ze met mij doen?

Moet ik hier omkomen in die put?

Ze zullen me hier toch niet achterlaten?”

De namiddag ging voorbij.

Tegen de avond hoorde ik boven mij een vreemde stem met mijn broers onderhandelen.

“10 zilverlingen,

neen 20,

neen 12,

neen 15.

Ok, we nemen hem voor 15.”

Hadden ze het over mij?

Zouden ze mij echt verkopen...?

Veel tijd had ik niet om erover na te denken.

Ik werd al uit de put gehaald en hardhandig vastgenomen en gebonden.

Zouden mijn broers me dan echt niet helpen?

Nog even zag ik ze in de verte voor ik ruw werd meegenomen...

Ik was een slaaf geworden, niemand was ik nog.

Ja, die dag ga ik nooit vergeten, die dag die zo mooi begon...

Op de slavenmarkt werd ik door velen gecontroleerd.

“Een goed gebit, maar nogal mager; zwaar werk zal wel niets voor hem zijn,
die kunnen we niet gebruiken...”

Hoe later het werd, hoe ruwer mijn ‘eigenaars’ mij behandelden.

Bijna werd de markt gesloten en nog was ik niet verkocht.

Toen kwam een man aangelopen.

Hij zocht dringend een slaaf voor het huishouden.

Nu, veel keus had hij niet en dus kocht hij mij maar.

Zo werd ik eigendom van Potifar,

één van de grote mannen aan het hof van de farao.

Hoewel ik zijn slaaf was, heeft hij mij altijd goed behandeld
en ik mocht van hem heel veel doen.

Ik was bijna als een vrij man, alhoewel.

Eens was Potifar voor lange tijd weg.

Hij had mij alle belangrijke taken toevertrouwd.

Zijn vrouw voelde zich echter na een tijdje eenzaam.

Ze wilde dat ik met haar naar bed ging.

Maar dat wilde ik niet.

Potifar was zo goed voor mij,

dat kon ik hem niet aandoen!

Ze was zo kwaad dat ze mij bij Potifar ging beschuldigen.

Alsof ik haar had lastiggevallen.

Potifar was razend toen hij het hoorde.

Op staande voet liet hij mij in de kerker werpen.

Toen wist ik het helemaal niet meer...

Hoe moest het verder met mij?

Liet God mij opnieuw in de steek?

Waarom liet God dit toe...?

Jozef als onderkoning in Egypte

Het kan soms raar lopen.
Weet je nog hoe ik door Potifar in de kerker was geworpen?
Ik was terug naar af, was niemand meer.
Ik kon niet anders dan op God kwaad zijn
en tegelijkertijd was Hij nog de enige die mij kon helpen.
Eens mijn kwaadheid wat geweken was,
zag ik de dingen weer helderder.
Ik wist dat God mij niet in de steek zou laten.

Samen met mij zaten twee anderen in de kerker,
de wijschenker en de meesterbakker van de farao.
Ik weet eigenlijk niet goed wat ze mispeuterd hadden,
maar ik weet dat ze vreemde dromen hadden.
Op een morgen vertelden ze mij hun dromen.
De wijschenker had van rijpe druiventrossen gedroomd.
Hij perste ze uit en gaf de beker aan de farao, die ervan dronk.
Het was mij al vlug duidelijk
dat de man weer zou mogen gaan werken voor de farao.
Ook de bakker had gedroomd,
niet over rijpe wijntrossen,
maar over prachtige broden die hij voor de farao had gebakken.
Hij had ze hem echter niet kunnen schenken,
want onderweg waren kraaien gekomen
en ze pikten in de broden.
Het kon niet anders dan dat deze man
niet meer opnieuw in de gunst van Farao zou komen,
en dat hij zijn misdaad met de dood zou bekopen.
En zo gebeurde het ook...

De jaren in de cel gingen voorbij...
Wat er zich allemaal in de buitenwereld afspeelde,
weet ik niet.
Maar op een dag zwaaide de kerkerdeur open
en werd ik meegenomen.
Ik werd gewassen, mooi gekleed...
en dan werd ik zelfs voor de farao geleid.
Wat gebeurde er?
Ik kon er niet wijs uit.
Toen zag ik de wijschenker,
hij lachte me bemoedigend toe.
Had hij er iets mee te maken?
De farao zag er bezorgd uit.
Hij werd gekweld door twee dromen
en niemand in het rijk kon ze verklaren.
De wijschenker had hem blijkbaar over mij verteld...
Ik snapte het.
“Laat maar eens horen wat je gedroomd hebt, farao”,
dacht ik bij mezelf.
Het waren best wel vreemde dromen.
Farao had gedroomd dat hij uit de Nijl zeven mooie, vette koeien zag komen.
Ze liepen naar de groene oever en begonnen te grazen.
Toen kwamen er echter zeven magere, lelijke koeien
en deze vraten zomaar de zeven vette op.
Zijn tweede droom was zo mogelijk nog vreemder.
Uit één korenhalm groeiden zeven mooie, volle aren.
Vlak ernaast echter schoten zeven armtierige, spitse aren op,
die de mooie onmiddellijk opslokten.

Ik weet niet of jullie die dromen begrijpen,
voor mij was het in ieder geval glashelder:
"Er zouden zeven jaren met goede oogsten komen,
in Egypte zou welvaart en overvloed zijn.
Dan echter zouden zeven jaren van hongersnood volgen."
Ik gaf de farao dan ook de raad
om iemand aan te stellen die
tijdens de goede jaren,
de overschotten aan voedsel zou verzamelen en opslaan.
De farao was blijkbaar in zijn schik met wat ik gezegd had
en prompt duidde hij mij aan als degene die de voedselvoorraad zou beheren.
Meer nog, hij stelde mij aan als onderkoning.
Iedereen moest mij gehoorzamen, alleen de farao stond nog boven mij.
Net alsof mijn droom in vervulling ging!
Ik zou heersen.
Ik had echter al vlug door
dat de macht en het vertrouwen dat ik van de farao kreeg,
diende om het volk te helpen.
Ja, het kan soms raar lopen...

Jozef laat zich kennen

En zoals ik het aan farao voorspeld had, gebeurde het.
De eerste zeven jaar waren prachtig.
Er was van alles meer dan genoeg
en mensen begrepen soms niet
dat ik steeds een deel van hun oogst opeiste.
Maar die zeven magere jaren kwamen er vlugger dan men dacht.
Elk jaar was er wel iets;
eerst was er droogte,
dan weer waterellende
of de krekels kwamen de oogsten opvreten...
De mensen klaagden,
maar toch ging het in Egypte vrij goed.
In de buurlanden lag dat anders:
zij hadden geen reserves aangelegd.
Onze voorraden trokken hen aan
en steeds vaker kwamen er vreemde volkeren die graan wilden kopen.
Graag gaf ik wat zij vroegen,
ik had immers de macht om ook hen te helpen.

Tot op die dag...
daar stonden ze plots,
ik herkende ze meteen:
mijn broers...
Ze zagen er niet goed uit.
Even wankelde ik,
neen,
toch niet zij...!
Wat moest ik doen?
Ik kon ze helpen,
maar ik kon ze ook de dood injagen.
Was dat niet meer dan rechtvaardig?
Hadden zij niet hetzelfde met mij gedaan?
Ze bogen diep voor mij.

Herkenden ze mij dan niet?
Ik besloot het maar eventjes zo te laten.
En toch was ik heel nieuwsgierig.
Hoe zou het thuis zijn?
En met vader?
En waar was Benjamin, de jongste?
Ik verlangde er zo naar om hem te zien.
Hoe zou ik dat voor elkaar krijgen?
Misschien zou ik hen kunnen dwingen
om hem te halen.
Maar hoe?
Als ik één van hen bij mij hield?
Ja, zo doe ik het.
Ruben zou ik hier gevangen houden
en pas vrij laten wanneer ze met Benjamin terugkeerden.

Het moet vader moeite gekost hebben om Benjamin mee te laten komen,
maar hij was erbij.

Intussen had ik een list verzonnen.
Zouden de broers hun jongste broer opnieuw in de steek laten?
Wanneer ze vertrokken,
liet ik stiekem mijn zilveren beker in de zak graan verstoppen
die Benjamin met zich droeg.
Nadat ze eenmaal uit het zicht waren,
'ontdekte' de opperwachtmeester,
op mijn verzoek,
bij Benjamin de beker
en haalde hen zo terug.
Ik deed alsof ik hevig verontwaardigd was.
Benjamin moest opgesloten worden.
De reactie van mijn broers deed me deugd.
Ze lieten Benjamin niet in de steek om hun eigen vel te redden.
Neen, ze verdedigden hem
en Juda bood zelfs aan om in zijn plaats bij mij te blijven.
Ik kon mijn tranen niet langer bedwingen.
Mijn broers waren veranderd.
"Ik ben jullie broer",
zei ik.
"Ik ben Jozef."

Ze konden het bijna niet geloven.
Ik vertelde hen alles wat mij was overkomen
sinds de dag dat ze mij hadden verkocht.
Het werd een lange avond.
Ik nodigde hen uit om in Egypte te komen wonen,
samen met vader en heel het volk.
Uiteindelijk was mijn droom helemaal waar geworden.
God blijft zijn mensen nabij.

omtaling van het Bijbelverhaal door Jan Demuyne

**Stilte,
hier wordt geblokt...!**

Het is weer de jaarlijkse tijd
van spanning en onzekerheid.

Uiteraard bij het 'lijdend voorwerp', de student
- blok- en examentijd is een veeleisende tijd -
maar ook bij heel de 'entourage'.

Die laatste weten heel vaak
niet meer wat te doen.
Vraag je hoe het gaat,
dan "moet je niet altijd komen zagen!"
vraag je niets,
dan "heb je te weinig interesse"..
(zucht..., wat is het beroep
van vader of moeder toch moeilijk!)

Het is ook de tijd
van resultaat en prestatie
met ervaringen
van slagen en mislukken.

Een slagen kan vreugde brengen - veel vreugde.
Is er in deze ook plaats voor dankbaarheid
om de vele kansen,
de mogelijkheden,
de talenten,
de steun van zo velen?

Een mislukking kan pijn doen - veel pijn.
Is dit mislukken dan
verpletterend,
vernietigend;
een mislukken van mijn hele persoon?

Jawel, resultaat telt bij een examen.
Maar inzet, moed en doorzetting
zijn toch minstens even belangrijk!
Zo is het toch op iedere plaats,
voor iedere mens bij zijn werken
aan - en in deze samenleving.

En kijkt die God van liefde
ook niet met andere ogen?
Eigenlijk is Hij een heel slechte professor
want Hij kijkt niet
naar diploma's of zware quoteringen,
naar grote prestaties en spetterende resultaten.
Hij kijkt naar het hart van de mens
hoe die mens,
met eigen mogelijkheden
-zelfs al zijn die klein-
mee werkt en bouwt
aan die grote droom...
Zijn Rijk Gods:
dat Rijk van Liefde, Vrede en Gerechtigheid!

Heer onze God,
laat me nooit hooghartig zijn
zodat niemand zich de mindere voelt
en aan zichzelf gaat twijfelen.
Laat me nooit mateloos ambitieus worden
zodat ik niemand in mijn schaduw dwing
en zijn mogelijkheden begrens.
Laat me begrijpen als iemand niet bereikt
wat men van hem verwacht:
hij deed wellicht zijn best zo goed hij kon.
Laat me niet ongevoelig zijn
voor de pijn van wie niet slaagt
zodat zijn nederlaag hem
niet als mens vernedert.
Laat me een vriendelijk mens zijn
die zijn vreugde vindt in de groei van anderen
eerder dan in de vluchtige blijdschap van slagen.
Valeer Deschacht

Tussen droom en illusie

Tussen **droom**, illusie en realiteit,
ligt de wens om volmaakt te zijn.

Echter het volmaakte mist het menselijk element.
Misschien moeten we ons dan tevreden stellen
met een benadering richting volmaaktheid.

Zo blijven we per slot van rekening menselijk
en erkennen we God omdat hij volmaakt is.
Rob van der Knaap

WIJS
Wie dwaas is
doet wat hij niet kan laten.
Wie wijs is
laat wat hij niet kan doen.

Het gevaar van kleine fouten is
dat ze niet klein blijven.
Confucius

Reisagentschappen bieden geen stilte aan
omdat zij geen geest kunnen aanbieden.
Die is niet te koop,
alleen te verkrijgen ... in zelf-bediening.
Manu Verhulst

Met de schoonheid die je ziet. Met de geestdrift
die je wekt. Met de ruimte die je laat. Met de
vrede die je brengt. Met gevoel voor humor. Met
de zorg voor het geringe. Met de troost van
aandacht. Met de kracht van eenvoud en
vertrouwen, ben je in staat om **bergen te
verzetten.**

Kris Gelaude